

Linda Castillo

Valse beloftes

A.W. Bruna Fictie

1

Om middernacht begon het te regenen. Korte tijd later stak er een wind op, die de laatste bladeren van de takken van esdoorns en platanen rukte en ze als dorre, opgeschrikte krabben over Main Street joeg. Met een temperatuurdaling van vijf graden per uur en een oprukkend koufront vanuit het noorden was het te verwachten dat het tegen de ochtend zou gaan sneeuwen.

‘Kloteweer.’ Roland ‘Pickles’ Shumaker kroop – met enige moeite, want hij was al vierenzeventig – achter het stuur van zijn Ford Crown Victoria en gooide het portier net iets te hard dicht. Hij had beter moeten weten dan zich weer voor de nachtdienst te laten strikken. Tenslotte werd hij er niet jonger op. Maar die verrekte Skidmore had zich ziek gemeld, dus de baas had Pickles gevraagd voor hem in te springen. Op het moment dat het verzoek werd gedaan, had hij het prima gevonden om wat door het slapende Painters Mill rond te rijden. Inmiddels vroeg hij zich af wat hem in godsnaam had bezielde.

Dat was vroeger wel anders geweest. Toen had de nachtdienst hem gered. Als vampiers, dorstend naar bloed, kwam het gespuis pas tevoorschijn wanneer het donker was. Vijftig jaar lang had Pickles in het brave, bezadigde stadje gesurveilleerd, met in zijn politiehart de vurige hoop dat een van die ellendelingen in de fout ging, zodat hij in actie kon komen.

Maar tegenwoordig kon hij bijna geen dienst meer draaien zonder dat lichamelijke ongemakken hem er pijnlijk aan herinnerden dat hij geen vierentwintig meer was. Als zijn rug niet opspeelde, dan kreeg hij wel last van zijn nek of zijn benen. Oud worden was klote!

Wanneer hij voor de spiegel stond, werd hij aangestaard door ogen

met een suffige blik, in een kop vol rimpels. En dan had hij het gevoel dat hij naar een vreemde keek. Hoe had dat in godsnaam kunnen gebeuren, vroeg hij zich af. Hij had geen flauw idee. Maar Vadertje Tijd was een achterbakse klootzak! Dat wist hij wel.

Op het moment dat hij Dogleg Road in sloeg, begon zijn radio te knetteren. ‘Pickles, ben je daar?’

Het was de stem van Mona Kurtz, de telefoniste die nachtdienst had, een energiek jong ding met een wilde bos rode krullen, een garderobe die de commissaris vast en zeker nachtmerries bezorgde, en een temperament alsof ze voortdurend aan de coke was. Om het allemaal nog spannender te maken, wilde ze later bij de politie. Pickles kon zich niet voorstellen dat hij ooit een collega zou hebben met zwarte kousen en op hoge hakken. Of het zou moeten zijn bij een undercoveropdracht. Hoe dan ook, Mona leek hem niet geschikt voor het vak. Misschien was ze gewoon te jong, te wild, had ze haar balans nog niet helemaal gevonden. Pickles had uitgesproken opvattingen over vrouwen bij de politie, maar omdat hij wist dat hij zich daarmee niet populair maakte, hield hij ze voor zich.

Toch had hij er nooit moeite mee gehad om voor de commissaris te werken. Bij haar komst had hij eerst de kat uit de boom gekeken – een vrouw, en dan ook nog met een amish-verleden – maar in de drie jaar dat Kate Burkholder inmiddels commissaris was, had ze zich meer dan overtuigend bewezen. Door het respect dat ze bij hem afdwong, had Pickles zijn mening over vrouwen bij de politie al enigszins bijgesteld.

Hij pakte de microfoon. ‘Ja, natuurlijk ben ik er. Wat dacht jij dan?’ mopperde hij.

‘Skid mag je wel erg dankbaar zijn.’

‘Zeg dat wel! Die klootzak zit zich waarschijnlijk ergens een stuk in de kraag te zuipen.’

De afgelopen twee nachten hadden Mona en hij de radio regelmatig gebruikt om een praatje te maken. In een stadje als Painters Mill kon de nachtdienst behoorlijk slaapverwekkend zijn. Maar aan de aarzelende klank in haar stem hoorde Pickles dat ze deze keer niet zomaar contact had gezocht. Omdat hij uit ervaring wist dat het nooit lang duurde voordat ze ter zake kwam, wachtte hij rustig af.

‘Ik heb met de commissaris gesproken,’ zei ze ten slotte.

Pickles fronste. Hij had met haar te doen, want het was ondenkbaar dat de commissaris haar zou promoveren en echt politiewerk zou laten doen. ‘Wat zei ze?’

‘Ze zou erover nadenken.’

‘Nou, dat is tenminste iets.’

‘Volgens mij mag ze me niet.’

‘Natuurlijk wel!’

‘Ik doe al drie jaar niks anders dan de meldkamer.’

‘Dat is een goede ervaring.’

‘Volgens mij gaat ze op zoek naar iemand van buiten het bureau.’

Volgens Pickles ook, maar dat zei hij niet. Niets veranderlijker dan een vrouw, tenslotte. De nachtdienst was al zwaar genoeg zonder dat hij de telefoniste tegen zich in het harnas joeg. ‘Gewoon volhouden, meid. Ze draait wel bij.’

Tot zijn opluchting hoorde hij gepiep aan de andere kant van de lijn.

‘Ik heb een 911!’ zei Mona, en ze verbrak de verbinding.

Met een zucht van verlichting zette Pickles de microfoon terug, in de hoop dat het telefoontje haar een tijdje zou bezighouden, en dat het geen melding was waar hij op af moest. Hij had verwacht met het klimmen der jaren het mysterie van de vrouw te ontraadselen. Dat bewees maar weer hoezeer je je als man kon vergissen. Want nu, op zijn oude dag, vond hij vrouwen een zo mogelijk nog groter mysterie dan toen hij jong was. Sterker nog, zelfs zijn eigen vrouw was doorgaans een raadsel voor hem, en hij was al bijna dertig jaar met Clarice getrouwd!

Regen vermengd met sneeuw sloeg tegen de voorruit, dus hij zette de ruitenwissers in een snellere stand. Zijn rechterbeen sliep. Hij snakke naar een sigaret. Zijn kont deed pijn van het zitten.

‘Ik ben te oud voor dit soort ongein,’ bromde hij.

Hij reed net Township Road 3 in toen Mona’s stem weer krakend door de radio klonk. ‘Pickles, ik heb misschien een 10-11 op de boerderij van Humerick. Aan Folkerth.’

Hij rukte de microfoon uit de houder. ‘Problemen met dieren? Wat is er aan de hand?’

‘De oude boerin Humerick belde. Er is een slachting aangericht onder haar schapen. Alles zit onder het bloed en de darmen, zegt ze.’

‘Nee, hè!’

‘Ze sluit niet uit dat er een beest aan het werk is geweest.’

‘Bigfoot, zal ze bedoelen,’ mompelde Pickles. Hij keerde de auto en zette koers naar Folkerth. ‘Wat is het adres?’

Mona gaf hem het huisnummer en wist nog te melden dat de boerderij van Humerick redelijk dicht bij Miller’s Pond stond, en bij de groenstrook parallel aan Painters Creek.

‘Ik ben 10-70-6,’ zei hij, om aan te geven dat hij onderweg was, en hij zette zijn zwaailichten aan.

Toen hij een paar minuten later bij het opgegeven adres arriveerde, baadde de boerderij van Humerick in het licht. Sneeuwvlokken en regendruppels flonkerden in de gloed van een reusachtige lamp op de voorgevel van de schuur. June Humerick was al bijna twintig jaar weduwe; ze had het postuur – en de vuile streken – van een linebacker. Volgens eigen zeggen was ze amish, maar zo zag ze er niet uit, en zo gedroeg ze zich ook niet. Tien jaar eerder had ze het gezag van de bischop aan haar laars gelapt en elektriciteit laten aanleggen. Ze had een oude Dodge-pick-uptruck, ze pruimde tabak, en als ze nijdig was kon ze vloeken als een ketter. Het kerkdistrict erkende haar niet langer als lidmaat, maar daar lag de weduwe Humerick duidelijk niet van wakker.

Toen Pickles kwam aanrijden, stond ze in een flanellen nachthemd, een legerparka en hoge regenlaarzen naast haar oude Dodge. In haar ene hand hield ze het dubbelloops geweer van haar overleden man, in de andere een zaklantaarn. ‘Hier ben ik!’ riep ze met bulderende stem.

Pickles liet de motor van de surveillancewagen stationair draaien en richtte de koplampen op de buitenhokken aan de achterkant van de schuur, om iets te kunnen zien in het donker. Gewapend met zijn zaklantaarn werkte hij zich uit de auto. ‘Goeienavond, June.’ Hij liep naar haar toe.

Ze nam niet de moeite hem te groeten, maar wees naar de hokken, tien meter verderop. ‘Goeienavond, me reet! Iets of iemand heeft vier van m’n schapen de strot doorgesneden. Bruut afgeslacht!’

Zijn blik volgde haar wijzende vinger. ‘Lammeren?’

‘Nee, volgroeiende ooien.’

‘Heb je iets gezien of gehoord?’

‘Ja, m’n schapen. Ze krijsten! En de honden gingen als idioten tekeer. Maar tegen de tijd dat ik buiten kwam, waren m’n schapen al dood. Alles zit onder het bloed en de darmen.’

‘Misschien zijn het coyotes geweest,’ opperde Pickles. ‘Het schijnt dat

ze weer steeds vaker gesignaleerd worden in dit deel van Ohio.’

‘Nou, zoiets heb ik een coyote nog nooit zien doen.’ De weduwe keek hem aan alsof hij achterlijk was. ‘Ik weet wie het heeft gedaan, en als jij ook maar een greintje verstand had, zou je het ook weten.’

‘Ik heb die schapen nog niet eens gezien, verdomme! Dus hoe moet ik dat weten?’

‘Het is anders niet de eerste keer dat zoiets gebeurt.’

‘Heb je het nou over de haatmisdrijven van de laatste tijd? Tegen de amish?’

‘Ja, natuurlijk heb ik het daarover!’

‘Het afslachten van een stel schapen is nogal indirect, vind je niet?’

‘Hoezo, indirect? Er zijn mensen die ons niet moeten, Pickles. En dat is niks nieuws. We worden al bijna honderd jaar achtervolgd.’

‘Vervolgd,’ verbeterde hij haar.

De weduwe keek hem woedend aan. ‘Vertel me liever wat je eraan denkt te gaan doen!’

Pickles was zich maar al te bewust van de recente golf van haatmisdrijven. In de meeste gevallen ging het om kleine criminaliteit: een vernielde brievenbus, een steen door een ruit, een rijtuigje dat met eieren werd bekogeld. In het verleden hadden ze dat soort incidenten op het politiebureau van Painters Mill en op het bureau van de sheriff in Holmes County afgedaan als onschuldig kattenkwaad. Maar de laatste paar maanden was er sprake van een onheilspellende kentering in het geweld. Twee weken eerder had de bestuurder van een auto een rijtuigje van de weg gedrukt, waarbij een zwangere amish-vrouw gewond was geraakt. Commissaris Burkholder was samen met de sheriff van Holmes County bezig met het opzetten van een taakeenheid. Het probleem was dat de amish-slachtoffers weigerden een aanklacht in te dienen, zich beroepend op het maar al te vertrouwde adagium: ‘God zal voor ons zorgen.’

‘Tja, dat is een probleem, June. We hebben nog niemand zover weten te krijgen dat hij een aanklacht indiende.’

‘Stelletje verdomde pacifisten,’ zei ze verontwaardigd. ‘Nou, reken maar dat ik een aanklacht indien!’

‘Voordat we iemand lynchen moeten we misschien even bij de schapen gaan kijken. Om zeker te weten dat er geen honden of andere beesten aan het werk zijn geweest.’ Pickles zuchtte bij het vooruitzicht dat hij

met zijn nieuwe Lucchese-cowboylaarzen door de modder zou moeten baggeren.

Junes nachthemd wapperde rond haar benen terwijl ze voor hem uit liep, over het grindpad naar de half in duisternis gehulde buitenhokken. Het stalen hek zwaaide knarsend open. Pickles kon de schapen inmiddels ruiken; de aardse geur van de beesten vermengd met modder, compost en mest. Het waren er enkele tientallen stuks, en ze begonnen op dat moment allemaal tegelijk te blaten. Pickles hoorde het rusteloze getrappel van hun hoeven. Modder en schapenstront zogen zich vast aan zijn laarzen terwijl June en hij het omheinde stuk grond overstaken. De dieren vlogen schichtig alle kanten uit.

‘Het is geen weer om buiten te zijn,’ mopperde Pickles, wensend dat hij in zijn warme, droge bed lag. Al lopend richtte hij de straal van de zaklantaarn op het houten hek dat de omheining vormde. Halverwege struikelde hij en viel bijna voorover. Toen hij de straal vloekend op de grond richtte, zag hij dat hij was gestruikeld over de afgerukte kop van een schaap.

‘Shit! Wat moet dat voorstellen?’

‘Ach, dat is Bess,’ zei June Humerick, en haar stem klonk ineens zachter. ‘Arm ouwetje.’

De kop van de ooi lag in een poel van modder en bloed. De bek stond half open, zodat er een rij kleine witte tanden zichtbaar was. De roze tong die naar buiten hing, bood de aanblik van een leeggelopen ballon. Pickles verplaatste de lichtstraal naar de keel. Hij wist weliswaar nog niet hoe de kop van de romp was gescheiden, maar het was duidelijk dat dit niet het werk kon zijn van een coyote. Het vlees was recht afgesneden, het roze bot van de ruggengraat stak uit het roze weefsel aan de onderkant.

‘Volgens mij is het geen coyote geweest.’ Terwijl hij naar de kop staarde, voelde Pickles dat de haartjes in zijn nek overeind stonden. ‘Zo te zien is de kop met een scherp mes van de romp gescheiden.’

‘Dat had ik je ook wel kunnen vertellen.’ June Humerick bewoog het licht van haar zaklantaarn langs de omheining. ‘Als ik sneller buiten was geweest, had ik die klootzak een lading lood in zijn reet geschoten!’

Pickles deed een stap bij de schapenkop vandaan en richtte zijn zaklantaarn op een tweede karkas. Hij werd niet gauw beroerd als hij bloed zag, maar bij het zien van de roze ingewanden die uit de opengereten

buik hingen, begon zijn maag op te spelen en werd hij toch wat beverig.

‘Fuck!’ bracht hij uit.

De weduwe verblikte of verbloosde niet – zelf kon ze er ook wat van – en kwam naar hem toe. ‘Wat heeft dit nou voor zin? Wie doet er nou zo-iets?’ Ze richtte haar zaklantaarn op de dode schapen.

‘Jammer dat het regent. Anders hadden we misschien wat sporen kunnen vinden.’ Pickles zwaaide zijn zaklantaarn van links naar rechts. ‘Weet je zeker dat je nergens licht hebt gezien?’

‘Ik heb niks gezien. Helemaal niks.’

Pickles richtte de straal van zijn zaklantaarn weer op het karkas. ‘Misschien zijn het die duivelsaanbidders geweest. Die zitten hier vlakbij. Een eindje naar het zuiden.’

De potige weduwe gebaarde met haar duim naar het karkas zonder kop. ‘Ze hebben anders niks meegenomen. Niks om als offer te gebruiken.’

Hij zag aan haar gezicht dat ze niets moest hebben van zijn theorie. Nou, hij ging er niet over in discussie, hier buiten, in de regen en de sneeuw. ‘Ik zal wat in de buurt rondkijken. Daar achter die bossen. En dan zal ik rapport opmaken van mijn bevindingen.’

Ze keek hem ongelovig aan. ‘En als ze nou eens terugkomen? Als ze nou eens ergens, daar tussen de bomen, staan te wachten tot jij weer weg bent? En als ze dan de rest van mijn schapen aan moten komen hakken?’

‘Ik zie niemand. Dus ik kan ook niemand arresteren.’

‘Je zou de bossen kunnen doorzoeken.’

‘Dan moet het eerst een stuk lichter zijn. Zeker met dit weer.’

‘Gelul, Pickles.’

Hij zuchtte. Twintig jaar eerder zou hij geen moment hebben gearzeld. Integendeel. Toen zou hij gretig het bos in zijn gestormd, op jacht naar amish-haters. Maar zijn knieën deden zeer, hij was verkild tot op het bot, en hij was maar al te graag bereid om te wachten tot het licht werd. En om de jacht over te laten aan de volgende dienst.

‘Ik zal het morgenochtend meteen aan de commissaris melden. En zeggen dat ze haast moeten maken met die taakeenheid.’ Hij begon in de richting van het hek te lopen, terug naar zijn behaaglijk warme surveillancewagen. ‘Je zou kunnen overwegen de schapen de rest van de nacht op stal te zetten.’

June hield voet bij stuk. ‘Dit soort zieke idioten laat zich echt niet tegenhouden door een gammele oude schuur.’

‘Goeienacht verder.’ Pickles was bijna bij zijn auto toen zijn radio begon te kraken. ‘Wat nou weer?’ gromde hij.

‘Pickles, ik heb een 10-50-2 op de boerderij van Slabaugh. David Troyer belde. Er zijn drie personen in de gierput gevallen.’

‘Shit.’ Pickles tastte naar het microfoontje op zijn kraag. Vroeger hadden ze alleen radio in de auto gehad. Dus als hij geen zin had om te reageren, kon hij straffeloos een oproep negeren. Inmiddels was die verrekte radio een soort permanent verlengstuk van je lijf geworden, dacht hij nijdig. Met een oortje, een ontvanger aan je riem en een microfoon als een soort medaille op je kraag. ‘Heb je de ambulancepost gebeld?’

‘Die is onderweg. Ik dacht dat je er wel naartoe zou willen.’

Pickles zuchtte. Niet voor het eerst. Hij had voor één nacht meer dan genoeg stront en modder en ellende gezien. Maar hij wist hoe gevaarlijk gierputten konden zijn. Vanwege de dodelijke gassen die er hingen. ‘Wat is de 20?’

‘364 Township Road 2.’

Pickles kende het gebied. Het ging om een onverharde weg ten zuiden van de stad, waar je zonder vierwielaandrijving grote kans liep om vast te komen zitten. Hij vloekte, in het besef dat dit waarschijnlijk het eind betekende van zijn Lucchese-laarzen. ‘Ik denk dat je de commissaris moet bellen.’

‘Ontvangen en begrepen.’

‘Ik ben 10-70-6.’ Ondanks zijn stramme benen zette hij het op een rennen.

Slapeloosheid is iets heel verraderlijks; een sluipende, onzichtbare kwaal die je niet alleen je slaap kost, maar ook je innerlijke rust, soms maandenlang. Slapeloosheid stompt je af en heeft een demoraliserende uitwerking op je ziel, en dat alles maakt de weg vrij voor een reeks van kwalen, zowel fysiek als psychisch.

Ik ben altijd al een slechte slaper geweest, maar de laatste paar maanden heeft mijn incidentele slapeloosheid een chronische vorm aangenomen. Wanneer ik 's nachts wakker ben en naar de dansende schaduwen op het raam lig te kijken, vraag ik me weleens af hoe lang een mens zonder slaap kan voordat er onaangename gevolgen optreden. En wanneer het bij mij zover zal zijn.

Ik lig naar de lichtgevende, rode cijfers op mijn wekker te staren wanneer de telefoon op mijn nachtkastje gaat. Verrast door het lawaai reageer ik in eerste instantie geschrokken, maar dan stel ik mezelf gerust. Het zal Tomasetti wel zijn, die belt om te vragen of alles goed met me is. Tomasetti is mijn vriend, mijn geliefde, en hij lijdt ook aan slapeloosheid. Het is een van de vele dingen die we gemeen hebben.

Uit een snelle blik op het schermje blijkt echter dat het niet John is, maar het bureau. Gegeven het feit dat ik commissaris van politie ben, voorspelt een telefoontje om vijf uur 's ochtends niet veel goeds, weet ik, al vóórdat ik weet wie er aan de andere kant van de lijn zit. Toch voel ik ook een zekere opluchting, omdat het telefoontje me bevrijdt uit de donkere krochten van mijn gedachtespinsels.

‘Chief Burkholder, met Mona. Het spijt me dat ik u wakker bel.’

‘Dat geeft niet. Wat is er aan de hand?’

‘Ik kreeg een 911 van bisschop Troyer. Een van de jongens Slabaugh

kwam hem waarschuwen dat er op de boerderij drie personen in de gierput zijn gevallen.’

Onmiddellijk gaan al mijn alarmbellen rinkelen. Als geboren en getogen amish ben ik me maar al te zeer bewust van de gevaren van een slecht beheerde gierput. Methaangas. Ammoniak. Verdrinking. De Slabaughs zijn amish, ze hebben een varkensbedrijf net buiten de stad. Wanneer ik langs hun boerderij kom, kan ik ruiken dat hun mestbeheer niet deugt. ‘Heb je de ambulancepost gebeld?’

‘Ja. Die is onderweg. En Pickles ook.’

‘Zijn de slachtoffers nog in leven?’

‘Voor zover ik weet wel.’

‘Bel het ziekenhuis. En zeg dat ze op meerdere slachtoffers moeten rekenen.’ Ik sta inmiddels al naast mijn bed, doe het licht aan en zoek in de kast naar mijn kleren. ‘Ik ben er over tien minuten.’

De boerderij van Slabaugh ligt aan een onverharde weg, een paar kilometer buiten de stad. De regen komt in stromen naar beneden, vermengd met sneeuw. Dus wanneer ik Township Road 2 insla, zet ik de Explorer op vierwielaandrijving. Nog geen honderd meter verderop stuit ik op een surveillancewagen van mijn eigen korps, muurvast in de modder. Ik stop.

Het portier aan de bestuurderskant zwaait open en Pickles, de nestor van mijn team, komt tot aan zijn enkels in de modder naar me toe geploeterd. Met een enorme lading drab aan zijn laarzen klimt hij op de bijrijdersplek. ‘Ze zouden die verdomde weg moeten asfalteren,’ moppert hij.

‘Is de ziekenwagen er al?’

‘Ik heb nog niemand gezien.’

‘Ze moeten hierlangs komen. Dit is de enige toegangsweg naar de boerderij.’ De grote banden van de Explorer draaien door wanneer ik het gas in trap, maar uiteindelijk krijgen ze weer grip. Ik hoor kluiten modder tegen de wielkasten slaan, dan hobbelen we naar de boerderij van Slabaugh, een kilometer verderop. Ik besef dat de hersenen van een mens maar een minuut of vier zonder zuurstof kunnen; daarna treedt er permanente schade op. Dus ik rijd te snel, met als gevolg dat ik een paar keer bijna in de greppel beland.

Ik ben bang voor wat we zullen aantreffen. Hoe dodelijk de gassen in

een gierput zijn, is afhankelijk van de mate van ventilatie. Om nog maar te zwijgen over het risico van verdrinking. Twee jaar geleden is Bud Lathy, ook een varkensboer, om het leven gekomen toen hij 's ochtends in alle vroegte naar de stal ging. Het was koud, dus hij had de avond tevoren alle deuren en ramen dichtgedaan. Zonder voldoende ventilatie hadden de gassen zich de hele nacht verzameld, met als gevolg dat er al diverse varkens waren gestikt. Toen Bud zijn beesten kwam voeren, verloor hij binnen enkele minuten het bewustzijn en stierf door verstikking.

‘Pas op!’

Het licht van mijn koplampen valt op de gedaante van een kleine jongen. Adrenaline jaagt als een stroomstoot door me heen. Ik trap uit alle macht op de rem en geef een harde ruk aan het stuur. De Explorer raakt in een slip, schiet rakelings langs de jongen heen en komt dwars op de weg tot stilstand. ‘Shit!’

Pickles en ik gooien ons portier open en ploeteren door de modder naar de jongen. Hij staat midden op de weg, verloren, doodsbang. Ondanks de kou draagt hij geen jas. Aan zijn platgerande hoed en bretels kan ik zien dat hij amish is. ‘Is alles goed met je?’ vraag ik.

Hij is een jaar of twaalf, doorweekt tot op het bot, en hij huilt hysterisch. ‘U moet ons helpen! *Mamm* en *Datt...*’ Hij wijst naar het lange grindpad achter zich. ‘Ze zijn in de put gevallen!’

Meer hoef ik niet te weten. Ik pak hem bij een magere arm, loods hem naar de Explorer en duw hem op de achterbank. Pickles en ik springen in de auto, ik trap het gaspedaal diep in en we rijden verder de grindweg af.

‘Zijn ze nog wakker?’ vraag ik met een blik in mijn achteruitkijkspiegeltje.

‘Nee!’ roept de kleine jongen snikkend. ‘Ze hebben hun ogen dicht! Schiet op!’

Vierhonderd meter verder verbreedt de weg zich tot een soort grindvlakte. Rechts zie ik het witte gepotdekselde huis. De varkensschuur is recht voor ons. Pas wanneer ik die tot op een paar meter ben genaderd, trap ik uit alle macht op de rem. De wielen blokkeren en maken diepe groeven in het dorre wintergras. De koppeling kreunt en knarst wanneer ik de pook ruw in de parkeerstand zet. Dan gooi ik het portier open. Mijn laarzen raken de grond al voordat de auto volledig tot stil-

stand is gekomen. Gewapend met mijn zaklantaarn ren ik naar de achterkant van de Explorer, ik ruk de klep open en grijp de rol touw die ik altijd bij me heb. Priemende regen en sneeuw slaan in mijn gezicht wanneer ik naar de schuur ren.

Met beide handen duw ik de deur open. ‘Politie!’ roep ik. De gierlucht van ammoniak en rotte eieren doet me wankelen, maar ik ren door. Een eind voor me zie ik het licht van een lantaarn. Ergens rechts van me hoor ik een meisje huilen. Een opgeschoten knul en een kleinere jongen staan net voorbij de houten afscheiding van een grote stal naar beneden te kijken. Ik duw het hek open en ren naar hen toe. ‘Waar zijn ze?’

Ze wijzen, maar ik weet het al. De betonnen vloer is licht hellend, zodat de urine en de uitwerpselen van het vee in de vierkante put van twee bij twee meter lopen. Het stalen rooster dat over de put hoort te liggen, is weggehaald. Een eindje verderop zie ik een sneeuwschuiver staan, met daarnaast een tuinslang. Blijkbaar was iemand bezig de stallen uit te mesten. Ik schijn met mijn zaklantaarn in het gat. Twee meter beneden me zie ik drie roerloze gedaanten drijven in een laag dunne, zwarte drek.

‘Hoe lang liggen ze daar al?’ snauw ik.

De oudste jongen ziet eruit als zeventien. De blik in zijn ogen ver-raadt pure doodsangst. ‘Ik weet het niet. Misschien tien minuten.’ Hij beeft zo dat zijn tanden klapperen. Zijn gezicht is grauwwit. Hij draagt een broek met bretels. Zijn knieën zijn nat van de drek.

‘Doe alle ramen en deuren open!’ zeg ik, gebiedend naar hem wij-zend. ‘Nu meteen! Is dat duidelijk? Er moet frisse lucht binnen kunnen komen!’

‘Ja,’ zegt hij in het Pennsylvania Dutch. Hij knikt en rent weg.

Met mijn zaklantaarn schijn ik opnieuw in de put. Twee van de slachtoffers zijn mannen, het derde slachtoffer is een vrouw. Aan hun kleren kan ik zien dat ze amish zijn. De twee mannen liggen met hun gezicht naar beneden. Voor hen komt onze hulp te laat, ben ik bang. De vrouw ligt met haar gezicht omhoog. Misschien leeft ze nog. ‘We komen eraan! We komen u halen!’ roep ik. ‘Kunt u me horen?’

Geen van de slachtoffers beweegt.

‘Nog even volhouden!’ Ik hoor beweging achter me, en wanneer ik me omdraai zie ik Pickles aankomen met de kleine jongen. ‘Waar blijft die ziekenwagen, verdomme?’ snauw ik.